

[Indenrigsministeren.]

man mener, at Regeringen ikke under visse Forhandlinger har været taget Statens, netop Statens Interesser.

Venstre har simpelt hen nægtet Forhandling om hele Afsnit II og om det væsentlige i Afsnit IV, der er Forudsætningen for de trufne Aftaler. Den højtærede Ordfører udtalte, at det havde ikke været til at komme i Forhandling med Regeringen om hele denne Sag. Maa jeg erindre om, at Venstre har afvist al Forhandling om de to Afsnit. Regeringen har erklæret, at den var rede til Forhandling om Enkeltheder; men det, har man sagt, havde ingen Interesse.

Det er i denne Tid et Aar siden, det første Konverteringsforslag blev forelagt i Rigsdagen af Regeringen, og jeg kan ikke tilbageholde den Udtalelse, at jeg tror, at man kan gennemgaa al Verdens Lande og ikke finde eet Land, hvor et Konverterings-spørgsmaal er behandlet saa uforsvarligt af den politiske Opposition i Landets lovgivende Forsamling. Alle ved, at efter deres Natur er disse Spørgsmaal overmaade ømtaalige. Det er Spørgsmaal, der er af en saadan Natur, at de nødvendigvis maa planlægges og tilrettelægges af Regeringen. Det kan ikke ske i et Rigsdagsudvalg. Her kan man forhandle om Enkeltheder; man kan ændre det ene og det andet, og det har Regeringen erklæret sig villig til at forhandle om. Men Hovedlinierne i en stor, omfattende Konvertering vil man ikke noget Sted i Verden se planlagt af et Rigsdagsudvalg eller af en Rigsdag. De maa nødvendigvis tilrettelægges af Regeringen.

I Fjor blev det første Forslag forelagt, der byggede paa — hvad jeg og Regeringen dengang blev stærkt angrebet for — et vist Tvangsmoment, og fordi det var Tilfældet, var en Forhaandstilslutning fra Banker eller Pengeinstitutters Side ikke nødvendig. Jeg blev dengang under Forhandlingerne i Folketinget angrebet paa det voldsomste af Venstres Ordfører, Dr. Krag, for denne Fremgangsmaade. Der blev sagt til mig, hvorfor Konverteringen ikke fra Regeringens Side var forberedt ved Forhandlinger med de store Kreditinstitutter og forberedt paa Frivillighedens Grund, og saa blev det Forslag slaet ned, idet man sagde, at det paa Grund af dette Tvangsmoment havde en saadan Karakter, at man mente, det vilde

ødelægge Obligationskurserne. Derefter gennemførtes Loven af 16. December 1933, der paabegyndte den Konvertering, som nu har været under Udvikling det sidste halve Aar, og som alle var klar over var en Indledning, der senere maatte kræve supplerende Bestemmelser, hvis Konverteringen skulde føres til Bunds. Derefter fremsætter Regeringen nu i Sommer det Forslag, der her foreligger, tilrettelagt gennem en lang, saglig Forberedelse. Jeg tror, man tør sige, at Hovedparten af den danske Befolkning havde ventet, at denne Sag vilde have faaet netop en saa kort Behandling, som dens Beskaffenhed krævede. Nu er der gaaet 2 1/2 Maaned, og vi er ikke naaet til andet, end at Landstingets Flertal formentlig kan sige sit Nej, men i øvrigt er uenigt om alt andet.

Den ærede Ordfører (Hauch) udtalte, at Oppositionen havde søgt at tilvejebringe et nyt Grundlag til Erstatning for det i Lovforslaget, som man ikke mente at kunne gaa med til. Ja, det er rigtigt. Paa to Punkter har der været Forhandling derom, først paa et Grundlag, hvorved Hovedparten af Risikoen ved hele Konverteringstransaktionen blev lagt over paa Staten, noget, man dog vel kunde tænke sig, at ingen Regering turde tage Ansvar for, og i øvrigt noget, som de, der skal tage Risikoen, det omtalte Konsortium af Pengeinstitutter, af andre Grunde ikke mente at kunne tiltræde. Dernæst omtalte den ærede Ordfører, at man havde været villig til at søge at finde et andet Grundlag. Ja, man er fra Venstres Side fremkommet med en Antydning, ikke med et Forslag. Tværtimod, man udtalte udtrykkelig i Landstingsudvalget over for Ministeriet, at man maatte ikke opfatte det som et Forslag fra Venstres Side. Man bad om, at Ministeriet vilde overveje, om Ministeriet og Bankkonsortiet maatte finde det ønskeligt at gaa den og den Vej, som man altsaa ikke selv vilde stille Forslag om, en Vej, som man maatte være klar over var uforenelig med den Frivillighedens Konvertering, som Venstre i øvrigt fastholdt.

Hvad er saa Begrundelsen for, at nu det høje Landstings Flertal — eller jeg vil i denne Forbindelse sige —, at Partiet Venstre mener at maatte slaa Mulighederne for Konverteringens Gennemførelse og for denne